

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5To/10/2016
Identifikačné číslo spisu:	9515100241
Dátum vydania rozhodnutia:	12.01.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Szabo
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:9515100241.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Szaba a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Hatalu v trestnej veci obžalovaného MVDr. K. K. pre zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. a iné, prerokoval na verejnom zasadnutí 12. januára 2017 odvolanie obžalovaného MVDr. K. K. proti rozsudku Špecializovaného trestného súdu v Pezinku, pracovisko Banská Bystrica z 29. marca 2016 sp. zn. BB-3T/38/2015, a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného MVDr. K. K. sa z a m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok, pracovisko Banská Bystrica z 29. marca 2016 sp. zn. BB-3T/38/2015 bol obžalovaný MVDr. K. K. uznaný za vinného zo zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 1. júla 2015 v čase od 12:15:30 hod. do 12:17:36 hod. na hraničnom priechode medzi Slovenskou republikou a Ukrajinou vo Vyšnom Nemeckom, okres Sobrance, ako colník služobne zaradený na Colnom úrade Michalovce na pobočke Colného úradu Vyšné Nemecké, počas výkonu služby pri kontrole autobusu s EČV: T., patriaceho prepravnej spoločnosti SAL, s.r.o. Trebišov, si od vodiča tohto autobusu N. J. vyžiadal a prijal peniaze vo výške 10,-€ a 250 ukrajinských hrivien ako úplatok pod zámienkou, že po vykonaní colnej kontroly prepustí z colného priestoru na územie Slovenskej republiky opracované drevené dosky aj bez predloženia obžalovaným skôr požadovaného „fytodokladu“, ktoré si N. J. zakúpil na Ukrajine, čím porušil ustanovenie § 44 ods. 3, písm. a/, f/, g/, ods. 6 zák. č. 200/1998 Z. z. o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov.

Za to bol odsúdený podľa § 329 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, § 36 písm. j/, § 37 písm. h/, § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. bol na výkon uloženého trestu zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 56 ods. 1 Tr. zák. súd uložil obžalovanému peňažný trest vo výške 300,- (tristo) Eur.

Podľa § 57 ods. 2 Tr. zák. zaplatená suma peňažného trestu pripadá štátu.

Podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. súd ustanovil obžalovanému pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd uložil obžalovanému trest zákazu činnosti vykonávať funkciu colníka, ako aj trest zákazu činnosti súvisiacej s výkonom funkcie verejného činiteľa na dobu 3 (troch) rokov.

Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný MVDr. K. K. odvolanie ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 179) proti všetkým výrokom. Včas podané odvolanie odôvodnil osobitným podaním prostredníctvom svojho obhajcu.

V písomných dôvodoch odvolania (č.l. 248 - 256) uviedol, že odvolacie dôvody spočívajú:

- v podstatných chybách konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie vecí,
- v chybách v napadnutých výrokoch rozsudku preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- v pochybnostiach o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, pre ktoré treba vykonať ďalšie dôkazy,
- v porušení ustanovení Trestného zákona vo výroku o vine a právnej kvalifikácii skutku,
- v neprimeranosti uloženého trestu.

V prvom rade namietal, že súd prvého stupňa ustálil výrok o vine na základe dôkazov, ktoré sú spochybniteľné a netvoria súvislú reťaz, ktorá by vylučovala záver, že sa skutok stal tak, ako to uviedol vo svojej výpovedi na hlavnom pojednávaní. V nej vysvetlil, ako mu N. J. počas výkonu služby ponúkol peniaze ako úplatok, ktorý neprijal, ako riešil vzniknutú situáciu, že mu peniaze v priebehu niekoľkých minút odovzdal v cestovnom pase, ako aj okolnosti svojho výsluchu pred vyšetrovateľom.

V odôvodnení rozsudku súd prvého stupňa v rozpore s vykonanými dôkazmi konštatuje, že za rozhodujúcu považoval skutočnosť, že obžalovaným ani svedkom N. J. nebolo spochybňované, že ku žalovanému konaniu došlo, že peniaze boli svedkom - vodičom autobusu odovzdané a tieto boli obžalovaným prijaté. Podľa rozhodnutia nebolo sporné ani miesto a čas odovzdania peňazí, pričom je nepodstatné, že peniaze boli položené na sedadlo, alebo do batožinového priestoru nad sedadlá. Podľa odôvodnenia sa obaja aktéri skutku rôznili iba v tom, či obžalovaný úplatok vypýtal, alebo ho svedok J. ponúkol.

Takéto hodnotenie dôkazov je v rozpore s dôkazmi, ktoré boli na hlavnom pojednávaní vykonané, pričom vôbec nebola zohľadnená jeho výpoveď a skutočnosti, ktoré narúšajú hodnovernosť svedeckých výpovedí N. J., Q. F. a T. H.. V podstate namietal vierohodnosť svedeckých výpovedí.

V tejto časti odvolania poukazoval na okolnosti svojho výsluchu pred vyšetrovateľom. Pri výsluchu uviedol, že sa lieči na vysoký krvný tlak, cukrovku a že berie lieky (avšak v zápisnici už nie je uvedené, že lieky nemal u seba). Spáchanie trestnej činnosti popieral a až na záver výsluchu cca o 12.30 hod. všeobecne uviedol, že uznesenie o vznesení obvinenia je pravdivé. Okolnosti, ktoré ho viedli k tomuto priznaniu, uviedol na hlavnom pojednávaní. Následne po výsluchu bol prepustený na slobodu, nakoľko dôvody zadržania po výsluchu pominuli. Súd prvého stupňa jeho obrane z hlavného pojednávania neuveril s odkazom na zaprotokolovanú časť jeho výpovede pred vyšetrovateľom, kde uviedol, že sa cíti zdravý a schopný výsluchu. Súd sa však nevysporiadal s tou časťou jeho výpovede, kde popieral spáchanie skutku. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že po prepustení zo zadržania bol práceneschopný od 30. júla 2015 po dobu dvoch mesiacov, k čomu doložil lekárske správy od

ošetrojúceho lekára.

V ďalšej časti svojho odvolania poukazoval na uznesenie vyšetrovateľa z 29. júla 2015, ktorým mu vzniesol obvinenie, proti ktorému podal sťažnosť. V sťažnosti poukázal, že „fytodoklad“ nebol na prepustenie tovaru potrebný, preto sa nemohol dopustiť prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa, lebo porušenie ustanovení § 44 ods. 3 písm. a/, f/, g/, ods. 6 zák. č. 200/1998 Z. z. nespočívalo v tom, že obvinený bez potrebných dokladov prepustil tovar na územie SR, i keď sa to v uznesení tvrdilo. Prokurátorka jeho sťažnosť zamietla ako nedôvodnú a poukázala, že nie je relevantné, či k prevozu drevených dosiek bol potrebný fyto doklad alebo nie, pretože to mala byť iba zámienka k tomu, aby si vypýtal úplatok. Z toho dôvodu namietal, že súd prvého stupňa rozhodol predčasne, pretože neobjasnil skutočnosť, či bol potrebný fyto doklad alebo nie. Súd nepotrebnosť fyto dokladu odôvodnil iba výkladom § 2 písm. c/ zák. č. 405/2011 Z. z. o rastlinolekárskej starostlivosti a o zmene zák. č. 145/1995 Z. z. o správnych poplatkoch v znení neskorších predpisov. Pritom objasnenie potreby fyto dokladu k colnej kontrole a k prepusteniu tovaru na územie SR má vplyv na právnu kvalifikáciu skutku, ktorý súd ustálil v skutkovej vete napadnutého rozsudku.

V tejto súvislosti následne poukazoval, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 36 ods. 1 Listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru je aj právo procesnej strany v konaní na rozhodnutie, ktorého dôvody sú jasné a zreteľné. V napadnutom rozsudku nebol ustálený skutkový stav bez dôvodných pochybností a ustálený skutok nie je správne kvalifikovaný. Aj v prípade preukázania skutku uvedeného vo výrokovej časti rozsudku namieta právnu kvalifikáciu ako zločinu prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. pre absenciu príčinnej súvislosti medzi údajným úplatkom a obstarávaním vecí všeobecného záujmu, pretože pokiaľ fyto doklad na prepustenie drevených dosiek na územie SR nebol potrebný, žiadny úplatok nesúvisel s jeho činnosťou colníka pri colnej kontrole tovaru. Namieta právnu kvalifikáciu skutku ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Pokiaľ má zneužívanie právomoci verejného činiteľa spočívať v prijatí úplatku, toto konanie je postihnuté ustanovením § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. Pokiaľ malo zneužitie právomoci verejného činiteľa spočívať v prepustení tovaru bez fyto dokladu, na toto ustálenie skutkového stavu, nemal súd oporu v dôkazoch. Jednočinný súbeh týchto dvoch trestných činov je možný, avšak len za predpokladu, že verejný činiteľ v súvislosti s výkonom svojej právomoci prijal alebo žiadal úplatok a zároveň porušil svoje povinnosti ustanovené mu zákonom spôsobom uvedeným v § 326 ods. 1 Tr. zák. To v prípade, že fyto doklad nebol potrebný, nenastalo. Pokiaľ by zneužitie právomoci verejného činiteľa malo spočívať len v prijatí úplatku a tým aj v porušení colných predpisov, bol by podľa výkladu súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku jednočinný súbeh trestných činov podľa § 329 ods. 1, 2 Tr. zák. a § 326 ods. 1 Tr. zák. nutný vždy a páchatel by bol postihnutý za jedno konanie dvakrát. V jeho prípade mal preto súd prvého stupňa právnu kvalifikáciu podľa § 326 ods. 1 Tr. zák. pominúť.

Keďže v jeho prípade nebol ustálený skutkový stav, potom aj rozhodnutie o treste bolo predčasné. V tejto súvislosti poukazoval na nerešpektovanie zásady primeraného a spravodlivého trestu uloženého mu napadnutým rozsudkom.

Súd pri ukladaní trestu nezohľadnil právo na spravodlivý proces, pretože súd nesprávne zistil skutkový stav, nesprávne ho právne posúdil a nezohľadnil výšku úplatku. Znovu poukazoval na svoj zdravotný stav, osobné pomery a vytýkal súdu, že odmietol vykonať navrhované dôkazy výsluchom svedka C. I. - otca maloletého C. I., o ktorého sa dlhodobo osobne stará. Výrok o treste musí byť jasný a zrozumiteľný tak, aby bolo preskúmateľné akými úvahami sa súd riadil pri jeho ukladaní. V tomto smere je rozhodnutie súdu prvého stupňa arbitrárne, preto navrhol napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a/, b/, c/, d/, e/ Tr. por. zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obžalovaný MVDr. K. K. sa na verejné zasadnutie odvolacieho súdu neustanovil, hoci o termíne verejného zasadnutia bol riadne vyrozumiený. Prostredníctvom svojho obhajcu doručil odvolaciemu súdu písomnú žiadosť, aby sa verejné zasadnutie o jeho odvolaní vykonalo v jeho neprítomnosti.

Nakoľko zákonné podmienky pre vykonanie verejného zasadnutia boli splnené, najvyšší súd vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti obžalovaného.

Obhajca obžalovaného JUDr. Jaroslav Homza na verejnom zasadnutí predniesol odvolanie zhodne s jeho písomným vyhotovením. Navrhol odvolaniu obžalovaného vyhovieť, napadnutý rozsudok zrušiť v celom rozsahu a vec vrátiť súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a obžalovanému uložiť trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu.

Prokurátor Úradu Špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí uviedol, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný vo všetkých jeho výrokoch, a preto navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods.1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako i správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Najvyšší súd Slovenskej republiky postupom uvedeným v citovanom ustanovení zistil, že odvolanie proti rozsudku špecializovaného trestného súdu podala procesná strana k tomu oprávnená, proti výrokom, voči ktorým odvolanie podať mohla, pričom tak urobila v lehote ustanovenej zákonom.

Pokiaľ ide o samotné skutkové zistenia, tieto sú podľa odvolacieho súdu výsledkom zákonne vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní a hodnotenia dôkazov, ktorému z hľadiska pravidiel pre toto hodnotenie zakotvených v § 2 ods. 12 Tr. por. nemožno nič vytknúť. Naopak jednostrannosť a v niektorých častiach skoro až extrémny nesúlad s vykonanými dôkazmi treba konštatovať pokiaľ ide o skutkové námietky uplatnené obžalovaným. K argumentácii prvostupňového súdu v spojitosti s námietkami obžalovaného treba dodať iba toľko, že ani odvolací súd nemal dôvod neveriť svedeckej výpovedi N. J., ktorá výpoveď bola podporená nepriamo aj ostatnými svedeckými výpoveďami (Q. H., rod. F. a T. H.). Výrok o vine obžalovaného je podľa odvolacieho súdu založený na presvedčivých dôkazoch, ktoré bez akýchkoľvek pochybností vylučujú inú alternatívu skutkového deja, ktorý bol na základe vykonaných dôkazov ustálený. Námietky obžalovaného súvisiace s fytodokladom aj odvolací súd považuje za nedôvodné. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že obžalovaný od začiatku trestného stíhania nemal žiadne pochybnosti o tom, že na prevoz drevených dosiek nebol potrebný žiadny osobitný doklad. Svedčí o tom aj záznam o preštudovaní vyšetrovacieho spisu z 23. septembra 2015 (č.l. 138), z ktorého vyplýva, že obžalovaný i jeho obhajca sa oboznámili s predloženým spisovým materiálom, pričom nemali žiadne návrhy na doplnenie dokazovania. Rovnako po doručení obžaloby súdom prvého stupňa a výzvy súdu ohľadne návrhov na vykonanie dokazovania z 1. decembra 2015, obžalovaný ani obhajca žiadne návrhy v tomto smere nemali (viď č.l. 152).

V reakcii na námietku obžalovaného, že súd prvého stupňa v dôvodoch rozsudku poukázal iba na ustanovenia zák. č. 405/2011 Z. z. o rastlinolekárskej starostlivosti a o zmene zákona Národnej rady SR č. 145/1995 Z. z. v znení neskorších predpisov, odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že uvedeným postupom súd prvého stupňa reagoval na obhajobu obžalovaného z hlavného pojednávania. Opracované drevo, v danom prípade drevené dosky si v zmysle citovaného zákona nevyžadujú pri dovoze žiadne fytoosvedčenie, resp. certifikát. V takomto prípade sa vyžaduje iba kontrola z pohľadu nariadenia CITES (Convention on International Trade in Endangered Species of Wild Fauna and Flora).

Napokon v súvislosti so zisteným skutkovým stavom odvolací súd pripomína, že samotný obžalovaný vo svojej výpovedi pred vyšetrovateľom dňa 30. júla 2015 priznal, že peniaze od svedka vzal a udialo sa všetko tak, ako je uvedené v uznesení o vznesení obvinenia.

Pred výsluchom bol obžalovaný vyšetrovateľom riadne poučený o svojich právach, pričom prehlásil, že sa lieči iba na vysoký krvný tlak a cukrovku, avšak cíti sa zdravý a schopný výsluchu. Za tejto situácie potom odvolací súd považoval námietky obžalovaného uvedené v dôvodoch odvolania za bezpredmetné. Zo strany obžalovaného ide o účelové tvrdenia, ktorými sa snaží zbaviť trestnej zodpovednosti. Nič na tom nemôžu zmeniť ani doložené lekárske správy.

Podľa názoru odvolacieho súdu nepochybil ani pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu konania obžalovaného. Obžalovaný v inkriminovanej dobe vykonával službu colníka na hraničnom priechode vo Vyšnom Nemeckom, kde vykonával kontrolu. Teda niet sporu o tom, že mal postavenie verejného činiteľa. Právnu kvalifikáciu súd prvého stupňa správne a presvedčivo odôvodnil, preto sa odvolací súd s jeho odôvodnením plne stotožnil.

V reakcii na námietky obžalovaného považuje odvolací súd za potrebné uviesť, že pre kvalifikáciu skutku aj ako prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. je z hľadiska objektívnej stránky tejto skutkovej podstaty potrebné, aby protiprávne konanie páchatela v postavení verejného činiteľa spočívalo priamo vo vykonávaní jeho právomoci, a to spôsobom odporujúcim zákonu.

Táto právomoc je zákonom daná orgánu verejnej moci, v štruktúre ktorého páchatel pôsobí a ktorého právomoc ako verejný činiteľ vykonáva.

Právomoc je zákonom vymedzená pre rôzne orgány verejnej moci v osobitných predpisoch. Vo vzťahu k colníkom sú základné práva a povinnosti upravené v zákone č. 200/1998 Z. z. z 19.05.1998 o štátnej službe colníkov a o zmene a doplnení niektorých ďalších zákonov, v zmysle ktorého je colník pri výkone svojej činnosti okrem iného povinný dodržiavať ústavu a zákony Slovenskej republiky, zdržať sa konania, ktoré by mohlo narušiť vážnosť finančnej správy, požadovať dary alebo výhody a pod. (§ 43, § 44 ods. 3 písm. a/, f/, g/, ods. 6). Uvedené ustanovenia teda vymedzujú akými kritériami sa colník riadi pri plnení svojich zákonných povinností. Obžalovaný v posudzovanom prípade konal spôsobom, ktorý popiera podstatu jeho povolania, a preto bolo potrebné jeho konanie právne posúdiť aj podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že teória trestného práva i súdna prax vychádza z pravidla, že každý skutok má byť právne posúdený podľa všetkých ustanovení trestného zákona, ktoré naň dopadajú, pokiaľ jednočinný súbeh viacerých trestných činov nie je vylúčený (napr. pomerom špeciality či subsidiarity skutkových podstát, faktickou konzumpciou, pokračovaním v trestnom čine a pod.).

Za danej situácie preto súd prvého stupňa správne posúdil konanie obžalovaného ako zločin prijímania úplatku podľa § 329 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. v jednočinnom súbehu s prečinom zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. Právnu kvalifikáciu správne a presvedčivo odôvodnil a s jeho odôvodnením sa odvolací súd plne stotožnil. Námietky obžalovaného v tomto smere sú nedôvodné. Jednočinný súbeh v danom prípade je možný. Prijat' úplatok môže verejný činiteľ aj bez toho, aby zneužil svoju funkciu, či postavenie. Povinnosti vyplývajúce z jeho postavenia môže vykonávať bezchybne, avšak v tomto postavení prijíma úplatok, preto bolo potrebné jeho konanie právne posúdiť podľa oboch ustanovení trestného zákona.

Postup súdu prvého stupňa pri odôvodňovaní svojho rozhodnutia rozhodne nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda jeho postup v danom prípade neindikuje možnosť porušenia práva obžalovaného na súdnu ochranu. Skutočnosť, že obžalovaný sa s právnym názorom súdu prvého stupňa nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru. Právo na spravodlivý proces v zmysle čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 6 Dohovoru nie je možné vykladať tak, že zaručuje obžalovanému právo na také rozhodnutie, aké zodpovedá jeho predstavám.

Pri úvahách o treste súd prvého stupňa dôsledne zvažoval všetky kritériá významné pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v zmysle § 34 Tr. zák., pričom zohľadnil spôsob spáchania činu, pohnútku ale aj poľahčujúcu okolnosť, že pred spáchaním trestnej činnosti viedol obžalovaný riadny život a súdne

trestaný nebol. Trest mu uložil v zmysle § 41 ods. 1 Tr. zák. podľa najprísnejšej trestnej sadzby, podľa ktorej možno páchatelovi uložiť trest odňatia slobody od 5 do 12 rokov. Obžalovanému bol teda uložený trest na úplne spodnej hranici, ktorý trest považuje aj odvolací súd za primeraný. Pri trestaní korupcie ide o realizáciu článku 7 a 8 Trestnoprávneho dohovoru o korupcii prijatého Radou Európy v Štrasburgu 27. januára 1999, ku ktorému pristúpila aj Slovenská republika (oznámenie č. 375/2002 Z. z.).

Tak ako prvostupňový súd, ani odvolací súd nezistil podmienky pre aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Obžalovaným uvádzané skutočnosti vrátane odvolávania sa na starostlivosť o maloletého synovca tieto podmienky nespĺňajú. Súd ich zohľadnil v tom, že obžalovanému uložil trest na samej dolnej hranici trestnej sadzby.

Zaradenie obžalovaného na výkon uloženého trestu odňatia slobody je v súlade s ustanovením § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák., pretože obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol.

Napadnutým rozsudkom bol obžalovanému popri treste odňatia slobody uložený aj peňažný trest a trest zákazu činnosti vykonávať funkciu colníka. Obžalovaný sa svojim konaním snažil získať neoprávnený majetkový prospech, pričom trestnej činnosti sa dopustil v súvislosti s výkonom právomoci verejného činiteľa, pričom súd prvého stupňa uloženie týchto trestov riadne odôvodnil, preto odvolací súd nevidel dôvod na prípadnú zmenu takto uložených trestov.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky o odvolaní obžalovaného MVDr. K. K. potom rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.